

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONS- FÖRBUNDET

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
YTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

REDAKTÖR: N:r 20 Årg. 36
MARTIN WESTLING 15 Okt. 1918

Sådd och skörd.

Besinnen detta: den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt, men den som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse.

2 Kor. 9: 6.

Genom moderförsamlingen i Jerusalem hade församlingen i Korint och församlingarna i Makedonien mottagit mycket andligt gott. Men församlingen i Jerusalem, vilken med glädje och fröjd givit av sitt andliga goda, hade kommit i lekamligt betryck. De kristna i Jerusalem voro icke blott hatade och förföljda för sin tro, utan de voro fattiga och ledo nöd.

Paulus, den store människovännen, kände djupt deras nöd, och kraftfull och beslutsam som han var, beslöt han att hjälpa dem i deras betryck. Fördenskull vände han sig till de kristna i Makedonien och Korint och uppmanade dem att göra ett sammanskott till de heliga i Jerusalem.

När han vände sig till dem, var han förvissad om att de skulle göra efter hans önskan. Men för att uppmuntra dem att giva så mycket som möjligt, hänvisar han dem till det av alla kända förhållandet, att den som sår sparsamt, han skall ock skörda

INNEHÅLL:

Sådd och skörd.

Från Redaktion och Expedition.

Från vår yttre mission.
Offersinne.

Missionärsbarnens Hem på sommarvistelse i Årås.

Svenska Missionsförbundets tacksägelse-, böne- och offervecka.

sparsamt, men att den som sår rikligt, han skall ock skörda rikligt.

Då en lantman sår sin säd, låter han icke några korn falla blott här och där på åkern, utan han sår rikligen, ty han vet, att han blott på den vägen kan få en riklig skörd, när hösten kommer. Detta sakförhållande överflyttar nu Paulus på det andliga området. Såsom man blott kan få en rik skörd genom att rikligt så, kan man blott få en stor lön i Guds rike, om man här med trohet offrat och arbetat.

Pauli framställning är mycket lärorik, ty den säger oss, huru vi på ett rätt sätt skola förvalta vårt jordiska goda, på det att vi en gång skola få en riklig lön, när Kristus kommer.

Stora uppgifter ligga ännu framför de kristna, uppgifter, som vänta på sin lösning. Omkring oss lever ett

släkte, som står högre i kunskap och upplysning än gångna tiders slakten. Men de flesta av detta släkte hava glömt sin Gud. De hava insikt i Guds ord, och de veta hans vilja, och hans nådesbevisningar äro icke främmande för dem, men trots allt detta fråga de icke ens efter honom. Allting mellan himmel och jord intresserar dem, och allt kunna eller tro de sig kunna värdesätta, men då det gäller att värdesätta det andliga, sakna de därtill både intresse och förmåga. Dessa gudlösa för allt andligt ointresserade människor kunna liknas vid en vanskött åker, som behöver brukas och besås. Och det är de kristna, som skola göra det. Såsom Kristi lärjungar och efterföljare skola vi sätta in vår kraft i arbetet. Erfarenheten visar, att arbetet på den tegen är mödosamt men icke fåfångt. Den gångna vinterns omfattande väckelser säga oss det.

Men utom den stora likgiltiga skaran, som skall vinnas, finnes det många stilla och efter Herren sökande själar, som behöva hjälp. Man kan likna dem vid en tillredd och brukad åker, på vilken säden blott behöver utsås, för att få den att växa och frodas.

Såsom det på Pauli tid funnos fattiga kristna, som behövde hjälp, finnes det just i dessa dagar många fattiga troende, som kämpa en hård kamp mot nöd och fattigdom och som behöva hjälp och understöd. Deras strid mot den påträngande fattigdomen är nästan ofta övermänsklig. Sin nöd vilja de inte gärna visa för andra, emedan deras ambitionskänsla är så utvecklad. De lida och

tiga och kämpa ensamma sin hårda långvariga strid.

Det är därför din kristliga plikt, att du som en rik eller välbergad man eller kvinna hjälper dina trossyskon. Må du, när det gäller denna sak, besinna och behjärta den av Paulus citerade versen och komma ihåg, att när du hjälper dessa dina trossyskon, sår du en skörd, som skall bliva stor på Jesu Kristi dag.

Allt, som är givet åt hans lärjungar, det räknar han, som om det vore givet åt honom själv. Tänk, om Kristus personligen skulle komma till dig. Huru angelägen skulle du icke vara att giva honom det bästa, du äger. Du skulle duka ditt bord och tjäna honom efter bästa förmåga. Detta får du göra genom att förbarma dig över hans fattiga vänner. Tänk, vilken nåd att få vara med och tjäna på detta sätt. Vilken glädje skänker det icke hjärta och sinne. Och vad man sår, det får man ock skörda. Här böra alla vara med.

Men det är icke bara troende, som behöva hjälp. I din omedelbara närhet finnes det fattiga och sjuka, som äro främmande för Gud. Tänk, om du genom din kärlek och omtanke kunde vinna dessa för Herren. Det är många fattiga, gudsförgätande själar, som genom kärleksfull hjälp kommit till tron på Gud. De hava fått se den kärlek, som är verksam genom goda gärningar. Denna kärlek har värmt deras hjärtan och dragit dem till honom, som är kärlekens källa. Att förbarma sig över den fattige har alltid sin lön, ty det heter i skriften: Den, som giver åt den fattige, han lånar åt Herren. Då

man förbarmar sig över de fattiga, gör man en Guds gärning, ty det heter: Gud förbarmar sig över de fattiga och hjälper dem.

Men om det medför välsignelse att förbarma sig över de lekamligt fattiga, så skall välsignelsen utan tvivel bliva större, då man förbarmar sig över dem som äro fattiga både i lekamligt och andligt avseende. Ännu finnes det otaliga skaror, om vilka man i sanning kan säga, att de äro lekamligt och andligt fattiga. De leva utan Gud och utan hopp i världen. Deras väg går i mörker och natt, emedan uppenbarelsens ljus icke lyst på deras väg. I sin nöd och sitt betryck vända de sig till sina gudar, som inte kunna hjälpa. Vart de blicka, finnes ingen ljusning och väg ut ur mörkret. Med- eller omedvetet längta de efter ljus och frälsning,

men varifrån den skall komma, är för dem en olöst gåta.

Här hava vi åter ett stort, stenigt och obrutet fält, som skall röjas, plöjas och besås, på det att vildmarken en gång skall bliva en härlig örtagård. I detta röjnings- och såningsarbete skall du sätta in din kraft. Här skall du rikligen så, på det att du en gång skall få en rik skörd. Så med fulla händer eller med andra ord: offra och bed för missionens heliga sak.

Under den stundande böne- och offerveckan blir du i tillfälle att vara med för att offra och bedja. Var med den veckan och deltag med glädje i såningsarbetet. Herren vill det, och själv skall du bliva välsignad härnere och en gång rikligen belönad hemma hos Gud.

A. Walder.

Varför?

Varför skola vi giva ut penningar för hedningarnas frälsning i andra länder, då vi ha »hedningar» att rädda i vårt eget land?

Det finnes andra »varför» som äro lika berättigade.

Varför skall jag ge ut penningar för andras frälsning på andra platser inom landet, då det finnes så många och stora behov inom mitt eget landskap?

Varför skall jag ge ut penningar för människors frälsning inom andra områden i landskapet,

då det finns så mycken nöd i min egen stad?

Varför skall jag ge ut penningar till nödens avhjälpan i staden, då det finnes så mycken nöd inom min egen församling?

Varför skall jag ge ut penningar till församlingen, då de behövas inom min egen familj?

Varför skall jag ge ut penningar för min familj, då jag själv behöver dem?

Varför? Emedan jag är en kristen och icke en hedning.

(Från engelskan.)

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Missionsföreståndaren. | Pastor J. Nyren tillträdde den 1 okt. sin plats såsom missionsföreståndare inom Svenska Missionsförbundet. Vid morgonbönen på Expeditionen den dagen hälsades han välkommen av missionssekreterare Lundahl

Vi våga uttala den förhoppningen att våra vänner i landet genom sina förböner skola stödja missionsföreståndaren i hans ansvarsfulla och krävande arbete.

Offerveckan. | Vår böne- och offervecka veckan står nu för dörren. Program finnes infört i detta nummer. Vi hoppas ock att församlingarna fått emottaga cirkuläret, som tidigare utsänts. Vi bedja nu få rikta en broderlig vädjan till missionsvännerna att icke utebliva från veckans möten utan samlas mangrant till tacksägelse och bön för vår mission. Gud skall höra bönen i Jesu namn och göra, vad de gudfruktiga begära. Så få vi också i tacksamhet och glädje bära fram våra offergåvor inför Herrens ansikte. Välsignelserna över vår mission skola icke utebliva.

Konferens i Kongo. | Våra missionärer i Kongo ha varit samlade till konferens på Kinkenge missionsstation den 27—30 juni. Tjugufyra missionärer voro samlade. Ett av de betydelsefullaste besluten var att så snart som möjligt upptaga verksamhet på ännu en ny plats i Franska Kongo, nämligen *Sibili*, den plats som missionär Jakobsson skrev om i den reseskildring, som varit införd i några nummer av vår tidning. Missionärs-

paret Messing utsågs att gå dit och börja arbetet. Doktor och fru Laman skola ock vistas där en tid i början, särskilt för språkets skull.

Jultidningarna. | Svenska Missionsförbundets jultidningar *Vinterny, Hem Hem, Kring Granen och Brasan* samt *Barnens Jul* äro nu utkomna. De äro allesammans goda och innehållsrika och ha en mycket tilltalande utstyrel, vadan de äro värda den största spridning.

Vi bedja få påminna våra vänner därom, att all behållning av dessa tidningar tillfaller Missionsförbundets mission. De borde därför helt naturligt framför andra tidningar köpas av Svenska Missionsförbundets vänner.

I *Vinterny* skriver pastor C. M. Johansson om *En härlig ottesång — en härlig änglasång*, teol. lic. och fil. kand. Sven Linder om *Julminnen från det heliga landet*, doktor G. Palmær om *En söndagsfrukost för uteliggare i Östra London*, fil. kand. J. Sommarström om *Det beryktade Åland*, missionär L. E. Högberg om *Krigstidsbilder*, missionär Westling om *Svenska Missionsförbundets 40-årsjubileum*. Författarna Lars Lundell och Maria Friman bidra med goda berättelser och August Bohman, Viktor Myren m. fl. med goda poem. Tidningen är mycket rikt illustrerad, bl. a. med en helsidesfotografi av missionärsinvigningen vid 40-årsjubileet.

Omslagsvignetten är enligt samstämmiga vittnesbörd den vackraste som förekommit i *Vinterny*. Två gratisplanscher medfölja. Den ena är ett fotografi av J. P. Norberg, den andra en tavla, föreställande moabitiskan Ruth.

Hem Hem innehåller i år: *Kristus är kommen*, poem av Aug. Bohman. *Frid på jorden*, julbetraktelse av J. Nyrén. *Ungdomen och hemmet* av Anna Fredén. *Johan skomakares jul*, berättelse av Annita. *Ett palaver i Kongo* av J. M. Ollén. *Några ögonblicksbilder från det lappländska missionsfältet* av J. Öman. *En dubbelkur*, berättelse av Ernst Jotson. *Från minnets fält* av O. W. Genander. *Solens ok*, berättelse av J. Jörgensen. *Familjebibeln* av Josef Rydhe. *Ur Topeli ungdomshistoria* av Fredrik Hedvall. *I fjällfolkets spår* av A. Therén. *Poem* av Lydia Åström, Herman Westerberg, Gustaf Fredén m. fl. *Julsång* för blandad kör av Elov Boström, m. m. *Titelvignetten* är målad av den framstående artisten Gunnar Widholm. *Teckningarna* äro utförda av artisterna Erik Strandman, Ernst Kjellberg och Erik Jehmte m. fl. *Illustrationsmaterialet* är i allo förstklassigt och tidningens utstyrsel trevligare än någonsin.

Kring Granen och Brasan innehåller: *Julgranen hugges*, omslagsvignett av Jenny Nyström-Stoopedal med text av Elin Nordin. *Julen*, julbetraktelse för barn av J. B. Gauffin. Vignett av Jenny Nyström. *En glad julafton*, berättelse av Amanda Sevaldsen med tre laveringar av Jenny Nyström. *En Vingåkerskulla* av Carl Boberg, efter en målning av Jenny Nyström. *Bed med mig*, berättelse av Cornelia Levetzow med teckningar av Gunnar Widholm. *Magdalenas julafton*, berättelse av Alfr. Smedberg med laveringar av Gerda Tirén. *Liten Vallpiga*, akvarell av Jenny Nyström med text av Anna Ölander. *Ferieblommor*, akvarell av fru Gerda Tirén med text av Elin Nordin. *Yang-Han-Chen*, en bild från Kina av Hilma Börjesson, med en fotografi, m. m.

Barnens jul innehåller: *De vise från Österland*, omslagsvignett av fru Jenny Nyström. *Ära vare Gud i höjden*, julbetraktelse för barn av J. B. Gauffin. *Lilla Esters julgåva*, berättelse av Alfred Smedberg med teckningar av

fru Gerda Tirén. *Ellen Katrina*, berättelse av Cornelia Levetzow med laveringar av fru Jenny Nyström. *Sagan om stjärndalrarna* med två akvareller av Elsa Ericson. *På utfärd*, berättelse av Elin Nordin med en akvarell. *Kuei-Yin*, en berättelse från Kina av Hilma Börjesson, med porträtt. *På stålsko*, poem av Anna Ölander, m. m.

MISSIONSFÖRBUNDETS | Kalendern »Ans-
julkalender. | garius» får i år
en något annorlunda prägel, än den
haft de föregående åren. Den blir
nämligen en *minnesbok* med anledning
av det 40-års jubileum, som Svenska
Missionsförbundet i år fått fira. Upp-
satserna röra sig om arbetets utveck-
ling inom de olika verksamhetsgre-
narna från början intill nuvarande
stund. Missionsföreståndare Nyrén
skriver en inledande artikel om de
gångna fyrtio åren. Fil. mag. Sven
Wisborg skildrar det religiösa till-
ståndet i Sverige under tiden närmast
före Missionsförbundets bildande. Där-
efter fortsätter rektor Joh. Lindholm
med en historik över Svenska Mis-
sionsförbundets uppkomst och utveck-
ling. Redaktör J. B. Gauffin skriver om
söndagsskolverksamheten, fil. kand.
Bruno Nyström om ungdomsverksam-
heten, missionär Martin Westling om
det nuvarande läget och framtidsut-
sikterna på våra yttre missionsfält,
distriktsföreståndare O. W. Genander
om distriktsföreståndareinstitutionen.
Redaktör Carl Boberg har skrivit ett
synnerligen anslående poem om den
gångna tiden, däri han särskilt stan-
nat för de banbrytande krafternas
och de stora väckelsernas period. Re-
daktör Aug. Bohman lämnar i ett
poem en framställning över missionens
framtidsförhoppningar, sådana han
ser dem i bibelns ljus. Utom detta,
som har särskilt avseende på 40-års-
minnet, förekomma fyra biografier,
en av pastor L. Hallén om missions-
föreståndare J. P. Norberg, två av
redaktör Theodor Anderson om de

under året hemgångna missionärerna C. O. Orest och fru Harriet Engvall samt en av d:r G. Palmær om Svenska Missionsförbundets förste läkaremissionär d:r K. S. Walfridsson. Som vanligt införs fotografier med biografiska uppgifter över de från missionsskolan utgångna eleverna. Till sist skildrar evangelisten I. Aug. Åström sina erfarenheter från de stora väckelserna under vintern 1917—1918.

Som härav synes blir årets »Ansgarius» ett historiskt dokument av stor betydelse. Vi äro förvissade om, att alla vänner av Svenska Missionsförbundet och dess av Gud så rikt välsignade arbete icke skola försumma att hugfästa 40-årsminnet genom att skaffa sig ett ex. av årets »Ansgarius».

Kalendern utkommer i år endast i ett band, vilket emellertid är synnerligen smakfullt och kostar kr. 2:25.

* * *

Personligt | Missionär Teofil Ceder meddelande. | meddelar från Brazzaville, att deras lilla gosse, Tore, dött den 23 juli.

Vi deltaga hjärtligt med våra vänner i deras djupa sorg och bedja den store Frälsaren hugsvala dem.

* * *

Hemkommande | Enligt telegram, som missionärer. | Expeditionen fått mottaga från Matadi, befinna sig missionär och fru Lindgren på hemresa till Sverige. Det är på grund av försvagad hälsa, som de måst resa hem tidigare än tänkt var.

Där missionssinne finnes.

En predikant skriver till Expeditionen: »På uppdrag av ett par missionsvänner beder jag härmed få till Svenska Missionsförbundets hednission översända kr. 50:—, vilka få användas, där de bäst behövas.

Familjen ifråga, som har ett litet lantbruk, köpte hösten 1917 en häst.

Emedan de blevo mycket belåtna med djuret, beslöto de att giva Herren tionde av det, som de under vintern förtjänade genom skogskörslor med hästen. Resultatet blev 500 kr., vadan 50 kr. tillfölla missionen.»

Där det rätta missionssinnet finnes, huru många möjligheter och utvägar finner man ej där till att tjäna Herrens verk på jorden!

»Därför medan vi hava tid låtom oss göra det goda.»

Gal. 6:10.

Den Heliga Skrift är icke främmande för tidens vikt och betydelse. Tvärtom, på många ställen talar hon därom. Ett sådant är det ovan anförda.

Det var en söndagskväll, vi hade slutat vår missionsvecka i en viss stad. Efter sista mötets slut, kom en broder fram till mig och bad mig följa sig hem. Jag blev ganska förvånad däröver, ty det var rätt sent på kvällen. Ännu mer förvånades jag, då han under vägen sade, att det egentligen var hans hustru, som önskade tala med mig. Jag frågade honom ej, vad hon ville, utan tänkte: jag får ju snart förklaringen. Sedan vi kommit in och hälsat, sade frun i huset: »Jo, broder W., det är så, att jag länge tänkt skänka en liten penningssumma till missionen, men det har av flera orsaker ej blivit utav. Flera gånger under veckans lopp har jag tänkt att göra det, och då jag i e.m. hörde B. tala och säga, att vi skola göra det goda, medan vi hava tid, fick jag en kraftig påminnelse att göra det nu, och här äro de nu, pengarna. Det är ej så mycket, men jag giver dem med glädje.» Och därvid lade hon 500 kr. i min hand.

Må Herren få giva oss det sinnet, att vi vilja verka, medan dagen varar och göra det goda, medan vi hava tid.

M. W—g.

FRÅN VÅR YTTRE MISSION

MISSIONEN I KINA

Ett och annat från skolan i Hwangchow.

Hwangchow, annandag jul 1917.

Kära trofasta missionsvänner!

»Se, jag bådär eder stor glädje: I dag är eder född Frälsaren». Åter har detta budskap ljudit till oss — till oss här i fjärran östern och till eder där hemma i det älskade svenska fosterlandet, fröjdande våra hjärtan och frammanande lovsångens toner. *Frälsaren* — gives det väl något härligare namn på denna vår synd- och sorgbetyngda jord? Och bakom namnet *personen*, den oföränderliga barmhärtigheten, kärleken, sanningen, renheten. Må han få bliva för mig, för oss, för alla våra hednakristna den fullkomlige Frälsare, som han kommit för att vara. Detta är min hjärteönskan för det nya år, som nu snart går in.

Vilket under av nåd att vi å våra skilda håll fått fira jul i frid, under det en så stor del av vår värld skakas av de fruktansvärdaste stormar. Huru skola vi i någon mån kunna tacka därför? — Oroande rykten ha ju flugit omkring även i vår stad, särskilt för en tre veckor sedan, men det lugnade snart av igen, och vi hoppas alltfört på vår Faders beskärm för vår stora ungdomskara. Vi bedja och hoppas, att de ännu återstående 3—4 veckor-

na av terminen även må förflyta lugnt, så att skolarbetet ej behöver i förtid inställas.

I lördags, den 22, hade vi skolans julfest, årets största högtid i vår lilla värld. Den stora skolfamiljen på omkring 90 personer och de till ett 50-tal uppgående gästerna, barn inberäknade, skulle bjudas på te och sötsaker, vilket ungdomsföreningen bestod ur sin kassa och som för besparings skull till största delen tillverkats i skolan (sötsakerna naturligtvis). Samlingssalen var så vackert prydd med flaggor och girlanger av papper samt de kinesiska tecknen för »Immanuel» och »Ordet blev kött» — allt gjort av flickorna själva.

Vilken högtidsstämning det vilade över skaran av gäster och tätt sammanpackade skolflickor, som med intresserade, förväntansfulla blickar följde de framträdande personernas alla rörelser och ivrigt lyssnade till allt, som förekom på kvällens program. Julens stora fröjdesämne genomgick det hela, så väl broder Fagerholms sköna inledningstal som elevernas därpå följande anföranden och sånger. Sist hade de minsta småbarnen ett nummer, utförandet av ett par små sånglekar, men dessförinnan kom som en överraskning ett särdeles trevligt mellannummer: en ung kinesisk dam inträder, hälsar på övligt sätt och börjar berätta historien om de fem fingrarna, som tvistade om äran att vara den största. Allmänt jubel, ty den glada unga kinesiskan var ingen annan än vår unga syster Edit Fors, som härmed hade sitt första offentliga tal på kinesiska. Ledsamt nog lämnar

hon oss snart, ty i nästa månad skall bröllopet stånda. Broder Gideons vinst blir vår förlust, och saknaden blir stor både bland oss och våra ungdomar, som i henne haft en så god vän och kamrat.

Vi hade ej vågat hoppas att i år kunna ge våra många flickor någon julklapp, då de för sådant ändamål avsedda penningarna blott utgjorde några få kronor. Men så kom i själva julveckan meddelandet om de kära Västeråsvännernas julgåva, och så kunde vi då få ge dem var sin sångbok av den nya upplagan, som nu håller på att införas inom hela vårt missionsområde, och som hos oss skulle användas för första gången på själva juldagen. Mottagen deras och vårt varma tack, i alla som bidragit till denna nyttiga, ja välsignelsebringande gåva! Edert försakande av snart förvissnande blommor på namns- och födelsedagar* har givit ett 80-tal unga människor en gåva, som kommer att räcka och att brukas under många år, och som för visso skall hjälpa dem att lyfta hjärtan såväl som röster till Gud i bön, tack och lov.

Efter julens fest- och högtidsdagar börjar skolarbetet åter i morgon bittida, och det är bråda dagar både för lärarepersonal och elever, som nu ligga framför. En hel vecka avläggas skriftliga prov i alla ämnen, dagar som helt naturligt motses med en viss oro av eleverna. Måtte det ej bli alltför kallt den veckan, ty då få de slita ont, stackars töser.

Ett ofantligt trevligt avbrott i vardagslivets jämna gång hade Edit Fors och jag för ett par veckor sedan, då vi bevistade invigningen av det under hösten uppförda kapellet i Shangpaho, vars byggande br. Tonner övervakat, under det han sått

den ädla säden, där tillfälle givits. Alla evangelisterna från Hwangchow utstationer hade samlats där till månadsmöte, och från Kishui kom broder Kullgren.

Det var en stor glädje att med egna ögon få se denna plats och det präktiga, välbyggda kapellet med mottagningsrum för män och för kvinnor, bostad för evangelist och därtill tomtutrymme för skola, när sådan med tiden kan åstadkommas. Församlingsmedlemmarna på platsen ha ådagalagt stort nit och mycken offervillighet och fröjdades nu stordligen åt sitt nya hem. I flera år ha de varit utan egen evangelist, men ha nu ock fått en sådan, i år utexaminerad från Seminariet i Kingchow. En talare sade ock på invigningsdagen att orden »*allt nytt*» just passade in på denna plats: *ny* lokal, *ny* predikant, *nya* församlingsmedlemmar — allt fanns. Måtte det allra viktigaste, ett *nytt hjärta*, också finnas hos dem alla och såsom en frukt av arbetet i denna nya lokal verkas hos många, många på denna plats.

Själva invigningsdagen var den 9 dec. men redan på lördagskvällen, så fort de resande gästerna anlant, började mötena och fortsatte flera timmar under stark tillströmning av folk, som ej blott fyllde kapellet, utan även gården och gatan utanför. Sammalunda fortgick det hela söndagen blott med några uppehåll för måltider. Gott om villiga hjälpare fanns det. Den ena avlöste den andra, och folket tycktes ej tröttna att lyssna. O, må Gud välsigna denna sådd! Vi veta ju så väl, att kineserna äro nyfikna och älska »*reh-lao*», som de säga, men vi hoppas ock, att det för några må bli det där allra första steget, som med tiden följas av flera, till dess deras fötter i sanning funnit fäste på klippan Kristus.

Tacksamma, värmda och uppfriskade återvändande vi på måndagsmorgonen till vår stad, omväxlande i

*Syftar på den goda seden, som missionsvänner i Västerås (och även annorstädes) hava tagit sig, att i stället för att giva varandra blommor på högtidsdagar skänka pengar till missionen.

bärstol och till fots. Bara denna dagmarsch ut på »riktiga landet» var i och för sig ett stort nöje. Och med nytt intresse griper man sedan tag i de vardagliga uppgifterna. —

Mitt brev blev liggande oavslutat så länge, att jag nästan blygs att avsluta och hemsända det. Men det är ingen annan råd, ty något nytt lär ej bli skrivet. Vi äro nu i mitten på februari 1918, ha med tack till vår Fader för Hans stora godhet fått sluta läsåret med examen den 21 och 22 jan. och sedan skickat hem mer än hälften av eleverna för nyårslov. I år var det fyra, som avlade småskollärrarinneexamen, åtta som fingo avgångsbetyg från folkskolan och tretton från småskolan. De flesta komma att fortsätta i nästa högre avdelning, om vi leva och i frid få börja ett nytt läsår.

Utsikterna äro ej så alldeles lovande. Här krigas i vår Yangtsidal på flera håll, och jäser gör det överallt. Än intager det norra, än det södra partiets trupper en stad, än återtages den av det förlorande partiet. Våra vänner på övre fältet ha haft sina erfarenheter därav, och nu tycks turen komma till Wuchang. Där rustas våldeligen, säges det, men just nu står allt stilla, ty vi äro mitt i nyårsdagarna. Blir det ej lugnare tider, våga nog ej föräldrar skicka sina flickor ut på resa, och kanske vore det ej heller välbetänkt att under sådana förhållanden samla så många på ett ställe. Vi förbida Herrens ledning.

Ett par av våra flickor, som lära sjukvård i Hankow, ha nyligen kommit tillbaka på ett par veckors nyårslov. De voro så glada att de, som en av lärarinnorna uttryckte sig, kunde »dö av glädje», i synnerhet Chang Teh ching, en föräldralös flicka från Shasi, som ej har något annat hem än skolan. Ett år av deras lärotid är nu tillända och de ha gjort oss glädje och skolan heder. I sin årsklass äro de n:r 1 och 2,

och de hemförde båda de för året utdelade prisen, Teh ching ett fickur och Ngaj-ming en liten läderväska. »Det ha vi skolan att tacka för» sade de så rätt och så snällt på tal därom. Även den tredje sjuksköterskeeleven, som är på ett annat sjukhus än dessa två, gör oss glädje. »Hon är en skatt», sade den kvinnliga läkaren vid ett besök jag gjorde där, »alltid villig, arbetsam och pålitlig». Sådant måste ju glädja eder, kära vänner, som åstadkommit denna skola, och vår syster Hilma Börjeson, som nedlagt många års arbete på deras fostran och utbildning. Bedjen för dem, att de må bli bevarade i Herrens fruktan och i ett sinne, villigt att ge ut sig i tjänst för andra.

Många förhoppningar grusas under årens lopp, det ha vi med smärta fått erfara. Lovande unga krafter snärjas av världens lockelser och vika av från den smala vägen. O, vilken sorg sådant vållar oss! Vinningslystna föräldrar behandla sina flickor som en handelsvara, sedan de väl fått en god utbildning, utan en känsla av ansvar för deras själar eller av tacksamhetsförpliktelse till dem, som hjälpt, undervisat och uppfostrat dem. Så ha vi nyss mist en begåvad och skicklig lärarinna, av vilken vi hoppades mycket, liksom några år förut hennes äldre syster gått samma väg. Hade deras hjärtan ej låtit sig därås, så hade de dock stått att rädda från den sorgliga förnedringen att bli andra hustrur åt hedniska män. Protester, varningar, föreställningar både till föräldrarna och dottern samt många förböner — allt synes ha varit förespillt. Dock kan ju än en gång »den Starkare» rycka rovet ur »den starkes» hand. O, hjälpen oss med edra böner att stödja dem, som ännu äro bestående, så långt våra ögon kunna se, och att återvinna till livets väg dem, som gått vilse!

Från hemlandet kommer posten oregelbundet och sparsamt. För ett

par dagar sedan fingo vi äntligen i den senast anlända packen Svenska Morgonblad se den länge efterlängta notisen om Hilma Börjesons lyckliga hemkomst. Vi ha bedit, hoppats och trott, att allt gått väl, men ännu bättre var att få *se* det svart på vitt. Nu bedja vi om en skön vilotid för henne och sedan en lyckosam återresa hit. Det är roligt att på kinesernas många förfrågningar kunna svara: »Ja, nu *veta* vi, att hon lyckligt nått hemlandet, och nu kunna vi hoppas att ha henne här igen före årets slut».

Vad vi få veta om de svåra tiderna

hemma, frammanar vår djupa medkänsla och våra innerliga böner, att det yttre trycket måtte bereda vårt folks hjärtan för mottagandet av andliga välsignelser. Däri mötas vi helt visst, eller hur, kära vänner? Och för eder kärlek och trofasthet tacka vi vår och eder Fader, bedjande honom rikligen löna eder samt göra oss alla trogna i vår tjänst, vakande och bedjande den lilla tid vi ännu kunna ha kvar. Systrarna Anna Berg och Hulda Isakson förena sig med mig i hjärtliga fridshälsningar.

Hwangchow den 14 febr. 1918.

Eder tillgivna

Ida Petterson.

Offersinne.

Det var vid en av våra missionskurser i mellersta Sverige år 19... Dag efter dag hade vi samlats i den vackra rymliga missionskyrkan. Stämningen, som från början varit god, blev allt varmare och varmare. Föreläsningarna vunno en allt större och större anslutning. Många, som inte annars brukade komma till predikolokalen, syntes där nu. Men den trogna, nu ålderstigna församlingssystem saknades. Ordförandens fru, som ej minst saknat henne, fruktade, att hon blivit sjuk. Då hon efterhördes blev hennes farhåga besannad. Men fru H. var ej den, som lät det bero därmed. Försedd med buljong och annat gott begav hon sig snarast möjligt till den sjukas bostad. Min kamrat och jag gjorde sällskap.

Där låg hon nu, denna Herrens tjänarinna, som så mycket glatt sig åt kursen på förhand. Hon var tagen avsides. Men med sina tankar och sin förbön hade hon varit med hela tiden. Hennes varma kärlek för såväl församlingen som hednamissionen lyste ur hennes ögon och livade

hennes tal. Efter en uppbygglig stund vid den sjukas läger återvände vi glada över den Guds nåd, som vi fått se. Där hade vi lärt känna en av dessa rika men för stora flertalet okända personer, utan vilka världen skulle vara så oändligt mycket fattigare, missionsarbetet så mycket tyngre och dess framgång så mycket mindre.

Under hemvägen berättade fru H. ett och annat om den gamla. Någon tid förut hade församlingen haft en offerfest till avbetalning av skulden på predikantbostaden. Vår syster önskade så gärna vara med men ville inte komma tomhänt. Hon framlade i bön sitt bekymmer inför Gud. Om han ej hjälpte, måste hon stanna hemma, ansåg hon.

Dagarna gingo, och hon var alltför utan penningar. Något kapital ägde hon ej. Samla i hög hade hon aldrig kunnat, ty hon gav åt de fattiga och missionen, så snart hon fick någon krona över för det oundgängliga behovet. Hennes vänner sågo ju till, att hon ej saknade dagligt

bröd, och det gick ju, ty anspråken voro inte så stora. Men nog levde hon blygsamt alltid.

Offerdagen närmade sig. Det blev lördag och ännu hade hon ingen gåva att frambära. Skulle hon då inte få vara med! Var det månne stolthet att ej vilja komma tomhänt? Åter talade hon med Gud om saken men kunde inte frångå sin föresats.

I detsamma knackade det på dörren. Det var brevbäraren. Vad, ett rekommenderat brev! Från Amerika till och med! Detta måste vara ett misstag, ty hon hade ingen där i den yttersta västern, som kunde tänka på att sända henne något. Brevet synades och vändes flera gånger om, innan det bröts. Vål hade hon trott på bönhörelse, men — den kom från så oväntat håll.

Brevet var inte långt. Det innehöll ett varmt tack till »moster S.» för att hon brukat mätta en stackars gosse, som ofta känt den svidande hungerns kval. Nu hade denne gosse blivit man och var på andra sidan Atlanten. Men sin gamla moderliga vän hade han inte glömt och hoppades nu, att hon ville taga emot det närslutna, en femdollarssedel. Den mottogs tacksamt, växlades och på offerfesten försvann en femma av dem i kollektskålen.

När det tillkännagavs att insamlingen var stor nog att täcka skulden, gladdes ingen innerligare än syster S. däröver. Hennes glädje växte vid tanken på att även hon fått vara med om att bidra till att församlingen nu hade en skuldfri predikantbostad.

I den vackra kyrkan i staden K. hade hållits en missionskurs, som på söndagskvällen avslutats med ett stämmningsfullt samkväm. Dagen därpå i arla morgonstund hade vi missionärer samlats vid järnvägsstationen, färdiga att resa vidare. En del missionsvänner voro ock där för att

säga farväl. Under det att vi stodo där samtalande, kom en dam och smög helt obemärkt ett litet paket i min hand. »Tag detta», sade hon, »och styr om, att det på något sätt kommer missionen till godo.» Då hon märkte min undrande blick, tillade hon: »Det är mina avsomnade föräldrars ringar, och jag har gömt dem som minnen. Men det har kommit för mig under dessa dagar, att de bara ligga till ingen nytta i min byrålåda. Så bör det inte vara. De äro dyrbara för mig, och just därför vill jag giva dem åt Herren. Jag vet då intet för mig bättre sätt än att giva dem åt missionen.»

*

I en annan stad voro vi ock på missionskurs. Efter slutad kurs, när vi efter sista mötet gingo för att säga farväl till församlingens predikant, mötte vi strax utanför hans bostad en enkelt klädd, äldre kvinna. Inkomna fingo vi mot tysthetslöfte veta hennes ärende. Löftet var, att vi ej fingo nämna något därom på platsen. Men om vi nu långt därifrån likväl förråder hemligheten, så tro vi, att både pastorn och den gamla skola villigt urskulda oss.

Pastor —g berättade för oss, att alltsedan han kom till staden, hade han då och då haft besök av nämnda kvinna. Särskilt brukade hon hälsa på honom vid offerhögtider. Hon kom då alltid med en offergåva, som i regel var en sedel. Detta var henne möjligt endast därigenom, att hon själv hade så otroligt små behov. Mången skulle ej anse det rätt, om det bleve bekant, huru ytterligt litet hon använde för egen räkning. Man kunde nästan säga, att det hos henne blivit passion att ge åt Gud; ty ju mer hon gav, ju lyckligare var hon. Men för att inte nyfikna ögon skulle se, vad hon lade i »offerkistan», anförtrodde hon vanligen sin gåva åt predikanten. Nu hade hon lämnat

honom tio kronor att lägga till missionskollekten, i all tysthet förstås, fastän hon inte kunde tiga riktigt, och inte jag heller. Finns det någon någon av hennes systrar i din församling?

*

Inte alla missionskurser ha hållits i våra städer utan några även på landsbyggden. Från såväl land som stad medförde vi så många sköna minnen och värdefulla lärdomar, att en bok gott kunde skrivas därom. Men vi måste inskränka oss till att endast blotta en och annan interiör av vad vi sågo och erforo.

En av våra missionskurser var förlagd till en stor missionsförsamling i Dalom. Vi tillbringade nära en hel vecka där och samlades ömsom i den trevliga kyrkan, ömsom i församlingens missionshus i de stora byarna i den vidsträckta socknen. Men vädret var oss emot. En kraftig snöyra hopade väldiga drivor på vägarna, så att det blev svårt för fotgängare att taga sig fram. Och dock kommo många, som hade både $\frac{1}{2}$ och $\frac{3}{4}$ mil att gå. Under natten till söndagen föll det så mycken snö, att vägarna blevo ofarbara. Hur skulle det nu gå den sista dagen i högtiden? På f. m. blev det visserligen mindre med folk än väntat var. Men på e. m. då snöplogarna sopat vägarna rena, blev det en missionsfest i fullaste mening med stor tillslutning och Guds Ande kraftigt nära. Hjärtan

värmdes, känslor rördes, heliga löften gävos, och nya beslut fattades.

Som de flesta mötesdeltagarna voro långväga ifrån, var det även sörjt för den lekamliga välfägnaden. Men all behållning av serveringen tillföll oavkortad missionen. Det lönade sig den dagen att servera, då en kopp kaffe betalades med 5 à 10 kronor. Det ekonomiska resultatet av denna missionskurs gick vid festen upp till 500 kronor, som sedan ökades med något hundra av dem, som ej kunnat komma med.

*

Under missionskurserna lärde vi känna flera personer, som ingenting hellre åstundade än att få gå ut till fjärran land med Kristi evangelium. Från en plats anmälde sig två: den ena av dem är redan ute, den andra tillhör de understödjandes trogna skara här hemma.

Det finnes bland vårt missionsfolk en elitkår av män och kvinnor, som i ungdomens dagar känt en rent av förtärande längtan att få utgå som missionärer, men deras böner därom blevo till synes icke hörda. Dock, är det icke just dessa, som i trogen gärning och med eldande föredöme bära upp det största intresset för evangelii utbredande bland icke kristna folk? Männe det ingick i Guds fostringsplan att på denna väg lägga missionen dyr och kär på deras hjärtan. De förstå missionen och missionärerna såsom ingen annan.

Anna Fredén.

Resturer

För missionär **B. E. Rydén.** Okt. 11, kl. 8 e. m. Skillingsryd, 12, kl. 8 e. m. Götafors, 13, kl. 11 f. m. Waggeryd, 13, kl. 4 e. m. Boarp, 14, kl. 7 e. m. Krängshult, 15, kl. 7 e. m. Månsarp, 16, kl. 8 e. m. Smålands Taberg, 17, kl. 7 e. m. Boeryd, 18, kl. 8 e. m. Hovslätt, 19, kl. 7 e. m. Sanseryd, 20, kl. 11 f. m. och 5 e. m. Norrahammar.

Kollekt upptages tacksamt för Svenska Missionsförbundets kinamission.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

För kongomissionär **S. A. Flodén.** (Älvsborgs och Bohusläns distrikt). Okt. 15 Lysekil, 16 Kroken, 17 Strömstad, 18 Näs (Inlands västra), 19 Ucklum, 20 f. m. Hasteröd, 20 e. m. Lilla Edet, 21 (fredag), 22 Ödegärdet, 23 Vårgårda, 24 Rensvits, 25 Tåstorp, 26 Brottnesby, 27 f. m. Eggvena, 27 e. m. Falene, 28 Remmene.

Kollekt upptages tacksamt för Svenska Missionsförbundets mission i Kongo.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Missionärsbarnens Hem på sommarvistelse i Årås.

Om missionärsbarnens vistelse på Årås i sommar skriver missionär K. J. Pettersson följande:

Kort före Generalkonferensen i somras blevo vi på hemmet mycket angenämt överraskade av en skrivelse från missionärsparet Börrisson på Årås i Kölingareds socken, vari de vänligt och frikostigt inbjödo hela hemmet på en två månaders för hemmet kostnadsfri sommarvistelse på deras naturskönt belägna Årås, om Svenska Missionsförbundet blott vore villigt att bekosta resan dit och därifrån. Vi blevo alla mycket glada och jublade i förhoppning om en härlig tid ute på landet långt bort från vår trångboddhet på Lidingön. Genom riksdagsman Sven Bengtssons initiativ insamlades respennningar vid och efter Generalkonferensen. Kamreren Grönkvist hade även förut fått åtskilligt för samma ändamål. Resan till Årås blev bestämd till den 18 juni, och den dagen blev mycket efterlängtd. Barnen frågade flera gånger varje dag, när det skulle bli tisdag, och huru många dagar det var dit. De hade fått höra, att det på Årås fanns hästar, kor, kalvar, grisar, höns, gäss och kaniner att se på, sjöar att bada i, hagar att plocka bär i, samt stora parker att leka och ha roligt i, och att de skulle få äta smörgås och dricka mjölk, så mycket de ville. Årås hägrade därför som ett härligt Kanan för dem. Och de blevo icke besvikna i sina förväntningar. Den för barnen långa och tröttsamma resan gick lyckligt och väl. Först kl. 10 på kvällen nåddes resans mål, där fru Börrisson vänligt och hjärtligt tog emot stora och små. Från och med följande dag var Årås i missionärsbarnhemmets våld, ty både inom- och utomhus syntes och hördes gästerna, och värdfolket med

dotter, son och allt, vad de hade, offrades för dessas välbefinnande och trevnad. Barnen letade naturligtvis reda på allt sevärt, som de förut hört talas om. Och tiden förflöt fort under lekar och upptåg och många besök hos varjehanda små och stora djur.

Måltiderna, som voro mycket omtyckta, kommo regelbundet och avdelade dagens roligheter i flera avdelningar. Alla fingo äta sig mätta, och mjölk fingo barnen dricka utan begränsning, så mycket de ville. Det var annat än på Lidingön, där vi somliga dagar fingo endast $2\frac{1}{2}$ liter mjölk för tretton personer. Verkan av allt detta goda visade sig också mer och mer såväl på barnen som på oss äldre, och hela tiden såg det ut, som om missionärsbarnens hem visat Årås en stor heder genom att resa dit och vara där kostnadsfritt i åtta veckor.

Om vi jämföra vistelsen på Årås med möjligheten att ha fått tillbringa samma tid på Lidingön, med den lilla plats, som barnen där av nåd kunde få vara på, så framträder missionärsparet Börrissons kärleksgärning så vacker, att jag måste erkänna, att jag för min del ej kan finna färger nog vackra att framställa den uti. Arrendatorns på Årås förtjäna också tack, för att de stodo till tjänst med skjutsar till nedsatt pris, och för att de på mångahanda sätt bidrogo till vår trevnad. De gjorde det gärna för Missionsförbundets skull.

Å egna och hemmets vägnar ber jag att få framföra vårt hjärtliga och gemensamma tack till familjen Börrisson för all kärlek och godhet mot oss, samt till alla vänner, som bidragit med respennningar. Våra hjärtliga hälsningar genom tacksamme

K. J. Pettersson.

Svenska Missionsförbundets tacksägelse-, böne- och offervecka.

Enligt Generalkonferensens beslut få vi ännu en gång inom Svenska Missionsförbundets församlingar och missionsföreningar landet runt fira en gemensam missionshögtid, en tacksägelse-, böne- och offervecka den 20—27 innevarande

oktober. Vilken nåd det innebär för oss som enskilda på Herren troende och för oss ombetrodda arbete både hemma och i hednärlden, det säger oss minnet av den välsignelse vi vid sådana högtider förut fått mottaga. Att på detta sätt få komma tillsammans under den Helige Andes ledning och bliva påmind om vad missionens Herre, vår dyre Frälsare, Jesus Kristus, genom sitt livs utgivande i döden gjort för världens frälsning, det värmer våra hjärtan till glödande nitälskan och hänförelse samt lyfter sinnet till helig tacksamhet och rik offervillighet. Vid vår gemensamma rundresa till de olika missionsfälten ökas vår kunskap om hedningarnas nöd och deras längtan efter fridens evangelium, om den rika framgång Gud givit i missionsarbetet, om de hednakristna församlingarnas tillväxt i antal, i tro och kärlek, om missionärernas personliga förhållande i deras uppoffrande kamp för evangelii utbredande. Kärlekens låga kommer

därigenom att brinna starkare i församlingen, ljuset blir kraftigare och glädjen större. Förbindelsen i Helig Ande mellan missionsförsamlingen här hemma och därute på missionsfälten stärkes, den ömsesidiga förbönen blir

innerligare och ivrigare, de trötta och försagda få nya krafter och nytt mod, de likgiltiga väckas till liv och helga på nytt sina gåvor åt Mästarens tjänst,

församlingens kärntrupp finner belöning för sin uthållighet vid åsynen av huru ortagården blomstrar och bär frukt till Guds ära. Den rika andliga behållningen i församlingen ser efter tillfälle att tjäna Herren, alla goda gåvors givare, och finner det i missionen stora behovet av personliga krafter och nödvändiga penningeme-

VÅRT ANSVAR.

»Om din fader testamenterade till dig och din broder en viss egendom, och din broder bodde så avlägset, att han icke kunde komma i besittning av sin del, för såvitt du icke under dessa omständigheter känna dig fri att bestämma, antingen du skulle sända honom hans del eller icke? Och om det hände, att du tillställde honom hans del av arvet, skulle du då tycka, att du därför vore synnerligen tackvärd? Detta är den yttre missionen. Vi tala om den »fattige hedningen». Varför är hedningen fattig? Emedan han ännu icke mottagit den del av arvet, som vår Fader lämnat.»

del. Och att få fylla dessa behov och därmed få deltaga i evangeliets verk i världen blir för missionsfolket dess största fröjd och glädje.

Bröder och systrar, unga och gamla, fattiga och rika, låtom oss alltså mangrant komma tillsammans i våra kyrkor och bönehus under denna av oss avskilda vecka till gemensam tacksägelse och bön samt till framförande av våra oifergåvor på Herrens altare. Herren möter oss själv och lyssnar med glädje till vår tack-

sägelse för andlig och lekamlig välsignelse, som vi i så rikt mått fått erfara. Han har krönt året med sitt goda och fyllt våra lador med en rik äring. Han har ännu bevarat åt vårt land fredens välsignelser och skonat oss undan krigets fasor. Kraftiga väckelsevindar ha blåst fram genom våra bygder till själars frälsning och församlingarnas förkovran. Hans nåd har för varje dag varit ny för oss. Må vi tacka honom av allt hjärta och prisa hans heliga namn. Må vi ock bedja om ny välsignelse. Tiden är kort och dagarna äro onda. Mäktiga krafter äro i verksamhet och stora inre och yttre faror hota ej blott den enskildes andliga liv utan ock församlingarnas bestånd och missionens heliga sak. Endast hos Herren är hjälpen. Må därför hans välsignelse komma över oss. Och den kommer såsom svar på endrätlig och innerlig bön och förbön. Större än någonsin äro ock missionens behov av penningemedel, om verket skall kunna fortgå och utvecklas på varje punkt. De så väsentligt ökade levnadsomkostnaderna, de dyrare resorna och utrustningarna för våra missionärer, nybyggnader och reparationer av våra missionsstationer, skolorna — allt kräver mera än förr.

De öppna dörrarna i både Kongo och Kina kalla oss att så fort som möjligt komma med evangelium till nya områden. Fridens budbärare väntas snart komma över bergen med sitt glada, sällhetsbringande budskap. Bären därför fram skänker och kommen i hans gårdar. Tjänen Herren med glädje. Gud älskar en glad givare. Förtrötts icke att göra det goda. Vi skola ock i sinom tid skörda.

Må församlingarnas föreståndare och ledande män i god tid och med varmt intresse förbereda de möten och missionsfester, som under högtiden komma att anordnas, att de må samla så många deltagare som möjligt och lämna den rikaste andliga och materiella behållning för missio-

nen. Väl förberedda och med förhoppning emotsedda missionshögtider krönas med Guds välsignelse och den Helige Andes närvaro och kraft. Där-om må vi ock framför allt bedja och bida efter Guds välsignelse.

Svenska Missionsförbundets Styrelse.

J. NYRÉN.

PROGRAM

för

Svenska Missionsförbundets böne- och offervecka

den 20—27 oktober 1918.

Söndagen den 20 oktober.

Missionspredikan med särskild hänsyn till vikten och betydelsen av missionens verk för att förbereda Herrens tillkommelses dag.

Tacksägelse att vi ännu ett år trots kriget fått arbeta i ro såväl inom som utom vårt lands gränser ävenså för de väckelsevindar, som blåst fram över vårt land och på många håll i hednavärlden.

Bön om fördjupat andligt liv och om kraft att kunna stå emot i den onda dagen och bliva beståndande till Guds ära och hans verks framgång. Bön att i de krigförande länderna försonlighetens ande må få komma till välde.

Upptagande av offer för missionen.

Texter: 2 Petr. 3: 11, 12; Apg. 1: 6—8; Ps. 96: 7—10; Matt. 5: 13—16.

Måndagen den 21 oktober.

Bön för Svenska Missionsförbundets församlingar och deras pastorer, för dess styrelse och arbetare inom landet, ungdoms- och juniorföreningar, Missionsskolan, söndagsskolan, arbetet bland fattiga och sjuka. Bön att kärlek, frid och endrätt alltjämt må få råda och alltmer förökas.

Upptagande av offer för missionen.

Till Svenska Missionsförbundet äro anslutna 1,448 församlingar och 37 läns- och ansgarieföreningar. Predikanternas antal är 605 och de

biträdande 1,402, söndagsskolornas 2,526, lärarnas och lärarinnornas 9,360 samt ungdomsföreningarnas 1,036 (S. M. U.).

Texter: Ps. 133; Ps. 119: 129, 130; 1 Kor. 13 kap.

Tisdagen den 22 oktober.

Meddelande om missionen i *Lappland* (1880) och *Ryssland* (1880).

Tacksägelse, bön samt upptagande av offer för missionen.

I Lappland har Missionsförbundet 4 fast anställda arbetare i Lycksele, Vilhelmina, Gunnarn och Kiruna. Dessutom understödes evangelister inom Västerbottens lappmark.

I Ryssland arbeta f. n. 2 missionärer (i Petrograd) samt 2 infödda evangelister.

Texter: Ps. 30; Luk. 10: 30—37.

Onsdagen den 23 oktober.

Meddelande om missionen i *Kongo* (1881). Tacksägelse och bön samt upptagande av offer för missionen.

I *Belgiska Kongo* bedriver Missionsförbundet mission på stationerna: Londe, Mukimbungu, Kibunzi, Kinkenge, Kingoyi och i *Franska Kongo* på stationerna: Brazzaville, Madzia, Musana, Kolo och snart även på Sibiti. Missionärerna äro 67, de infödda arbetarna 255, utstationerna 160 och församlingsmedlemmarna 4,487.

Texter: Ps. 98; Ps. 126: 5, 6; Jes. 51: 5.

Torsdagen den 24 oktober.

Meddelande om missionen i *Kina* (1890). Tacksägelse och bön samt upptagande av offer för missionen.

I Kina bedriver Missionsförbundet mission på stationerna: Wuchang, Ichang, Shasi, Hwangchow, Macheng, Kienli, Kishui samt Kingchowfu. Missionärernas antal är 45, de infödda arbetarnas 88, utstationernas 33 och församlingsmedlemmarnas 1,639.

Texter: Mal. 1: 11; Apg. 13: 48, 49; Rom. 1: 16.

Fredagen den 25 oktober.

Meddelande om missionen i *Kaukasien* (1883) och *Ost-Turkestan* (1892). Tacksägelse och bön samt upptagande av offer för missionen.

I Kaukasien arbeta f. n. en missionär och några infödda arbetare. Huvudplats är Tiflis.

I Ost-Turkestan bedriver Missionsförbundet mission på stationerna: Kaschgar, Hancheng, Jengi-Hessar och Jarkend. Missionärerna äro 22, de infödda arbetarna 3 och församlingsmedlemmarna 19.

Texter: Jes. 55: 10, 11; 58: 2; Luk. 14: 15—24.

Lördagen den 26 oktober.

Bön för sjömansmissionen. F. n. bedriver Missionsförbundet icke någon sjömansmission, dels på grund av kriget, dels på grund av missionär Orests frånfalle. Men vi hoppas, att efter kriget kunna fortsätta arbetet.

Upptagande av offer för missionen.

Texter: Ps. 107: 23—32; Apg. 27: 14—44.

Söndagen den 27 oktober.

Missionspredikan med påpekande av tidens allvar och vikten av att församlingen håller sig vakande och bedjande.

På e. m. bör böne- och offerveckan avslutas med en missionsfest med tal, läsning av missionsberättelser samt sång och musik.

Upptagande av offer för missionen.

Texter: Ps. 67; Luk. 12: 35—40; Joh. 15: 1—6; Ef. 5: 1—4.

Resturer

För kongomissionär C. N. Börrisson. Skånes distrikt. Oktober och november. Billesholm okt. 12—13 f. m., Bjuv 13 e. m.—14, Hälsingborg 15—16, Rää 17—18, Landskrona 19—20, Kävlinge 20 e. m.—21, Barsebäck 22, Teckomatorp 23—24, Furulund 25—26, Lund 27, Borgby nov. 1, Eslöv 2—3 f. m., Höör 3 e. m.—4, Tjörnarp 5—6, Södala 7—8, Mästveda 9—10 f. m., Osby 10—11.

Kollekt upptages tacksamt för Svenska Missionsförbundets mission i Kongo.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

För kongomissionär Arvid Larsson. Älvsborgs och Bohusläns distrikt. Okt.—nov. månad. Okt. 29 Fåglavik, 30 Häggrunga, 31 Landa. Nov. 1 Kvinnestad, 2 Åsklanda, 3 Ljur f. m., 3 Ljurs Västra e. m., 4 Åred, 5 Skogsbygden, 6 Västerhult (Närung brödrarförsamling), 7 Närunga norra, 7 Bänatorp, 9 vilodag, 10 Mölndal.

Kollekt upptages för Svenska Missionsförbundets kongomission.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

För kongomissionär Hildegard Nilsson. Värmland. För söndagsskolan. Okt. 12—13 Bengtstors, 14—15 Steneby, 16—17 Mustadfors, 18—19 Orsbyn, Ärtemark, 20—21 Ed.